

τῶν Στῆλῶν, ὡς ἐλέγοντο ἀκόμη τότε — μὲ ὀλίγους ἀραι-
οὺς καὶ λιποψύχους φανοὺς συνεπίκουρον ἔχοντας καὶ ποτε
τὴν ἐσπέρειαν ἐρυθρὰν ρητινώδη λάμψιν τῶν πυρῶν, καὶ
ἤκουσα τὸ ἔσχατ' τῶν διαδούτων Τραπεζιῶν καὶ ἐνόμισα
ὅτι τὰς εἶδα κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιστρεφούσας εἰς τὴν
κατοικίαν των ὑπὸ συνοδικὸν ὀλοκλήρου ἐνωμοτικῶς ἐρίπ-
πων χωροφυλάκων, διότι ἦσαν ἀκόμη τότε νωπὴ αἱ ἀνα-
μνήσεις τῆς ἀρπαγῆς τῆς Σουλῆς.

Ἦτο αὐτὸ ὁ πρῶτος σπόρος, τὸ πρῶτον κύτταρον τῶν
πρὸς τὸν Ἰλισσὸν θεατρικῶν πλάσμάτων καὶ νεοπλασμα-
των. Ἐπειτα ἐπηκολούθησεν ἡ ἀμιλλὰ μετὰ αὐτοῦ τοῦ
κατεδραρισθέντος Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἀντικρὺ κήπου τῶν
Ἰλισσίδων Μουσῶν, νῦν θεάτρου τοῦ Παρθεναίου. Τὸ ἰτα-
λικὸν μελόδραμα ἔπηξε τὴν σκηνὴν τοῦ διακριτῶς ἐπὶ τινα
ἔτη εἰς τὰ δύο θέατρα. Εἰς τὸ ἐν παριστάνετο ἡ Αἰνδα
καὶ ὁ Τροβατέρως, οἱ Κιβδηλοποιοὶ τοῦ Δάφνιδος Ρούσσου
— μεταφράζετο οὕτως ὁ μουσουργὸς *Luigi Rossi* εἰς τὴν
ἑτέραν ἡ Αὐκία, ὁ Ἑρράνης, ὁ Δοὺ Παρθένης. Καὶ οἱ
πελάται τῶν θεάτρων ἐκείνων ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὰ κόμ-
ματ' αὐτῶν ἀνθοδέσμες, τὰς περιστέρους καὶ . . . τὰς πεν-
τάρας. Ἐνθυμοῦνται τὴν Παλτρινιέρην καὶ τὴν Ἀμάλιαν
καὶ τὴν Βαλμπύργαν καὶ τὸν κωμικὸν Πίνην, καὶ τὸν
γέροντα γνωστότατον τυρλὸν κορίστον Περρίνην καὶ τὴν
κατόπιν ἐλθούσαν καλλίφωνον Βιβιάνην, ἥτις, πεσοῦσα θύ-
μα τῆς εὐλογίας, ἀναπαύεται ὑπὸ τὰς κυπαρίσσις τοῦ
νεκροταφείου Ἀθηνῶν. Ἐνθυμοῦνται ὅλοι τὰ κωμικὰ προ-
γράμματα ἀγγέλλοντα παρκατάσεις διὰ τὴν 31 Ἰουλίου!
καὶ μεταφράζοντα τὸ *Elisio d'amore* Ἀλεξιβρόχιον
τοῦ ἔρωτος! καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἐργολάβου τοῦ κή-
που τῶν Ἰλισσίδων Μουσῶν ἀπλοῦν καφεπώλου βλέπον-
τος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου του καὶ διατάσσοντος
δικτατορικῶς τὸν θίασον νὰ παρκατῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἰ-
δίαν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν δημοφιλεῖς Αἰνδα, μολοντί οἱ ἀ-
κοιδοὶ ἐκπληκτοὶ διεμαρτύροντο ὅτι οὔτε γυμνασμένοι ἦ-
σαν εἰς τὸ μελόδραμα, οὐδὲ τὰ τεύχη τῆς μουσικῆς καὶ
τὸν κατὰλληλον ἱματισμὸν εἶχον. Ὁ ἀτυχὲς ἐργολάβος ἐ-
θεάθη τότε ἰδυσόμενος κατὰ μόνος, τύπτων τὴν κεφαλὴν
καὶ ἀναβοῶν:

— Τί τῷθελες, μωρὲ Κωστῆ, κύττα; . . . βαρύτερος ἦ-
ταν ὁ πατέρας σου ἢ πριμαδόνα ἢ μητέρα σου;

Ὁ Ἀπόλλων κυριαρχήσας παρέσχε κατὰ καιροὺς φιλο-
ξενίαν εἰς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα μέχρι τοῦ 1881 ὅτε τὸ
κράτος τῆς πολυθελγήτρου Κισραμόντη διεκόπη ἐξαίφνης
ὑπὸ τῆς ἀπαισίας τοῦ τύπου ἐπιδημίας. Ἐν τῷ μετὰ οἱ
ἐγγῶριαι δραματικαὶ θίσεις εὗρισκον εἰς αὐτὸν πρόχειρον
καταφύγιον, μονάρχης δ' αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους ὁ Ἀλεξιάδης συνεχῶς ἀπὸ περὶ τῶν τοῦ
κόσμου εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὡς εἰς ὀρθοπεδικὸν θεραπευτή-
ριον, ὅλους τοὺς κυλλοὺς καὶ τοὺς ραχιτικούς, ὅλους τοὺς
ρακοσυλλέκτας, τοὺς ἀκτοφύλακας, τοὺς ἀγροφύλακας τοὺς
χοιροδοσκούς, τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην παθολογικῆς δρα-
ματολογίας πρὸς χαρμυλὴν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν πολυμε-
λῶν ὄσων καὶ εὐχισθητῶν οἰκογενειῶν τῶν εὐπόρων παν-
τοπωλῶν.

Αὐτὰ διελογιζόμεν ἔνῳ τὸ ἀμυδρὸν σεληνικὸν φῶς ἐφώ-
τιζε τὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἀπιδουθέντα περίλυστον ἐκεί-
νον χώρον καὶ τὸν ζοφερὸν ὄγκον τῶν συντριμμάτων, ἐνῳ
τὸ τελματώδες ρεῖθρον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐρρύχθει σιγᾷ διὰ τῶν
χαλίκων καὶ παταγωδῶς ἐξεσρήγνυντο ἐκάστοτε αἱ ἐπι-
ληπτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν τοῦ Ἀντρίου. Καὶ ἐπειδὴ
ἤσθονόμην τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω, ὠδυνάσας πρὸς τὰ Ὁ-

λύμπια ὅπου παρίσταντο διὰ «μῖαν» τῶν τελευταίων φο-
ρῶν αἱ Πειραταί, εἰσελθὼν δὲ καὶ καθήσας ἐξήγαγον τὸ
μυροῦν μου καὶ ἀπέμαξα τὰ δάκρυά μου χωρὶς ποσῶς
νὰ κινήσω τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων μου.

Ὁ υἱὸς τοῦ γυναικῶς

ΠΡΟΣ ΜΙΛΗΣΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΗ

Κυρία . . .

Ἄν σῶς ἔγραψα ἐπιστολὴν ὡς τώρα,
καθόσον ἦτο πρὸ καιροῦ ἀνάστατος ἡ χώρα,
διότι μῶς ἀπέκλεισε καὶ ἡ φίλη μας Εὐρώπη,
καὶ ἡ ἀλληλογραφία μας ἐκ τοῦτου διεκόπη.
Μὴν τώρα σῶς παρακαλῶ μετὰ τῆς τύχης ἐλπίαν
τὴν ἀλληλογραφίαν μας ν' ἀρχίσωμεν καὶ πάλιν.

Ποθῶ ἡ ἀνταπόκρισις νὰ ἐξακολουθήσῃ,
χωρὶς ὁ εἰς ἐπὶ καιρὸν τὸν ἄλλον νὰ γυμνῇ.
Ἐπεὶ ἂν μῶς ἐδίδοτο τοιαύτη εὐκαιρία,
ὥς θὰ μ' ἐσυχαίνασθε, ἀγαπητὴ κυρία,
ἀλλὰ ὁργήγορα καὶ ἐγὼ θὰ σῶς ἐσυχαίνωμαι,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐκφρασιν, παρακαλῶ, συγγνώμην.

Ἐν ταῦτοις, ἂν καὶ πάντοτε τὸ ἀγνωστον μ' ἀρῇ,
ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ εἶμαι ὅσον πλεονέκτησας,
νὰ ὁμιλῶ περὶ πολλῶν μαζί σας ἐν ἀνέσει
καὶ νὰ μὲ ἀερίζετε μὲ τὸ ρυπιδιὸν σας.
Πλὴν νὰ μὲ συγχωρήσαντε καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου,
ἂν διὰ λόγον σῶς λαλῶ ὀλίγον ἐλευθέρως.

Καὶ τώρα ποῦ τὸ σ τ ἄ τ ο ν ε κ β ὲ ἠσύχασε τοῦ Αἴμου,
βεβαίως σῶς ἐπέρασεν ἡ λύσσα τοῦ πολέμου
καὶ ἡ μεγάλη ἐξοφίς καὶ ἡ φιλοπατρία . . .
καὶ κάμνετε πολὺ καλά, ἐρατεινὴ κυρία,
ν' ἀφήσετε τὰ θούρια καὶ τὰς γυμνάς λεπίδας,
Ἐπεὶ ἐγὼ συχαίνομαι πολὺ τὰς ἡρώδας.

Ἐγὼ δὲν θέλω ἡ γυνὴ νὰ ψάλλῃ τὸ τοῦθ' ἐκεῖ,
ἀλλὰ ὅσον παραθύρι της νεκροῦ νὰ στέκῃ.
μονάχα γὰρ τὸν ἔρωτα νὰ ἔχῃ καρδιοκατέπει
καὶ ὅλο γάλλε ἐδῶντε δουλειὰ νὰ μὴν τῆς λείπῃ.
Ὅφειλε δὲ ὡς σύζυγος καλὴ ἀνταπερθέτως
ἐξήπαξ νὰ ἐγνευμονοῖ τοῦλάχιστον κατ' ἔτος.

Βεβαίως θὰ ἐμάθετε καὶ σέως μὲ συγκινήσεις
πῶς ὁ Τρικυπὴς σκέπτεται πολλὰς μεταρρυθμίσεις
Εἰς δὲ τὸ ἔργον του αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν συνδράμω,
καὶ μίαν μεταρρυθμίσειν καὶ διὰ σῶς θὰ κάμω,
τοῦτέστιν ἐκ τῶν κυρίων ὡς χάρις θὰ ζητήσω
τὰ βάλλω ἀπ' ἑμπρὸς τὸ π ο ὦ φ καὶ ὅχι ἀπ' ὀπίσω.

Καὶ ἔν μ' ἐπὶ ἀπολήψεως διατελῶ πολλῆς
ὁ διὰ βίον δάττης σας καὶ φίλος . . .

Φ α σ ο υ λ ῆ ς.

Φασούλης